

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 848/24
8.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић, председника већа, судија Драгана Ћесаровића и Мирјане Поповић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 став 1 у вези члана 30 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Јордана Таневског, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 595/21 од 15.04.2024. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, **дана 08.10.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Јордана Таневског, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 595/21 од 15.04.2024. године, **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 595/21 од 15.04.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 1 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 310/21 од 11.09.2021.године, који му се рачуна од 09.09.2021. године, када је ухапшен, а који може трајати до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. На основу члана 87 КЗ према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимање предмета и то: једног ножа на расклапање са дрвеним корицама, дужине сечива око 5цм, а који је од окривљеног одузет по потврди о привремено одузетим предметима

МУП РС, ДП, ПУ за град Београд – ПС Нови Београд од 09.09.2021. године. На основу члана 88 КЗ, према АА изречена је мера безбедности протеривање странца из земље и одређено је да се окривљени АА протерује са територије Републике Србије на период од 10 (десет) година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. На основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је од дужности да надокнади трошкове кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, усвоји жалбу, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи и окривљеног АА огласи кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ РС и осуди га на адекватну казну у складу са законом или да му изрекне казну затвора у дужем трајању;

-окривљени АА, без навођења законског основа за побијање исте, при чему из жалбених навода произлази да се првостепена пресуда оспорава због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да га Апелациони суд у Београду ослободи од оптужбе, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Јордан Таневски, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, неправилне одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити од одговорности, из разлога што дело за које је оптужен није кривично дело, јер је, сходно члану 19 КЗ, учињено у нужној одбрани или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У одговору на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 595/21 од 15.04.2024. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Јордан Таневски, предложио је да Апелациони суд у Београду наведену жалбу одбије, а да усвоји жалбу окривљеног.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр. 893/24 од 25.07.2024. године, предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 595/21 од 15.04.2024. године, усвоји као основана, побијана пресуда укине и списи предмета врате првостепеном суду на поновно суђење или да се првостепена пресуда преиначи и окривљени АА огласи кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ РС и осуди на казну по закону или да се окривљеном изрекне казна затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе окривљеног АА и

његовог браниоца, адвоката Јордана Таневског, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Јордана Таневског, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца из Београда, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, одговора на жалбу, као и предлога Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку и по службеној дужности, сходно одредби члана 451 став 2 Законика о кривичном поступку, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да су разлози пресуде противречни изреци, да су у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати нејасни и у знатној мери противречни.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Јордана Таневског, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива и противречна сама себи, односно да су разлози пресуде противречни изреци.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводице оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, при чему је првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде детаљно интерпретирао, анализирао и ценио и то како одбрану окривљеног, тако и све изведене доказе, а за своје закључивање дао је јасне, убедљиве и непротивуречне разлоге.

У изјављеној жалби јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је закључио да је окривљени ишао за тим да оштећеног само телесно повреди, бавећи се при томе налазом вештака психијатра да се окривљени налазио у стању афекта, а тиме и у стању битно смањене урачунљивости, иако афекат нема никакве везе у погледу тога која ће бити правна квалификација радњи окривљеног, погрешно утврђујући чињенице које по ставу тужиоца несумњиво указују на то да је окривљени ишао за тим да лиши живота оштећеног. Наиме, по ставу тужиоца, чињеница да је окривљени повреду оштећеном ББ нанео практично у пределу срца, што произлази из медицинске документације, несумњиво указује на то да је окривљени ишао за тим да лиши живота оштећеног, тј. да је његов умишљај био управљен на лишење живота оштећеног, при чему се из видео снимка уочава да је окривљени имао могућност да се удаљи и да уопште ни не дође до критичног догађаја, а чак и да је морало да дође до контакта, није морао да нанесе

убодину оштећеном у пределу срца, већ је могао да изабере предео тела где се не налазе витални органи, па чињеница да је повреда нанета у пределу срца, управо указује на умишљај окривљеног да је пристао на смртну последицу у односу на оштећеног.

У изјављеној жалби бранилац окривљеног АА, адвокат Јордан Таневски указује да првостепени суд у изреци пресуде наводи да је окривљени у време извршења деликтне радње био урачунљив, док у образложењу, прихватајући налаз и мишљење судског вештака др Бојане Кеџман у целости, наводи да је окривљени био у стању битно смањене урачунљивости, те да је остало нејасно да ли је окривљени био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима или му је та способност била битно смањена.

Окривљени и његов бранилац и изјављеним жалбама, оспоравајући утврђено чињенично стање, указују да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани, која је била неопходно потребна да се одбије истовремени противправни напад.

Супротно изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у изреци ожалбене пресуде, а које чињенично стање је правилно засновао на делу одбране окривљеног АА, исказима оштећеног и сведока, при чему исто произлази и из других доказа изведених током поступка, које је првостепени суд детаљно интерпретирао, свестрано анализирао и ценио у образложењу ожалбене пресуде и дао разлоге за своје чињенично утврђење на странама 14-16, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Ценећи одбрану окривљеног АА, у којој је негирао извршење кривичног дела истичући да су га критичном приликом напали оштећени и сведок, који су дошли са "...” и још један за кога не зна ко је био, да је осетио ударац песницом у десну страну лица, од чега су му одмах испала два зуба, правилно је првостепени суд закључио када истој није поклонио веру, оцењујући је неискреном и неуверљивом, с обзиром да је таква његова одбрана оповргнута осталим изведеним доказима који у својој међусобној повезаности чине логичну целину, а на основу којих је суд са несумњивом сигурношћу утврдио чињенично стање, дајући правилне разлоге из којих је исте прихватио.

Надаље, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио ни одбрану окривљеног у делу у коме је навео да је само хтео да побегне, да не повреди никог, те да је нож извадио како би им га показао, и то пре него што су га стигли, да је крварио и да је био у боловима, али да није знао шта ради, нити је могао да размишља, јер је био преплашен и само је хтео да побегне, мислио је да ће они престати да га јуре, правилно налазећи да је таква његова одбрана нелогична, неуверљива и дата у намери избегавања кривице у конкретном случају.

Одбрана окривљеног у наведеном делу и по ставу овога суда, како то правилно оцењује веће првостепеног суда, доведена је у сумњу како исказима оштећеног и сведока ВВ и ГГ, тако и материјалним доказима у виду прегледаног садржаја снимка са CD ознаке у списима "...”, који садржај снимка првостепени суд детаљно наводи и

анализира у образложењу ожалбене пресуде, на странама 16 и 17. Наиме, на снимку ознаке СН3 у 22:59:43 часова, у кадру се појављују два лица која најпре нормалним ходом иду ка “...” док се лице које је трчало најпре зауставило, затим кренуло корак, два да се враћа, да би у 23:00:08 два лица трчећим кораком кренула ка њему, док се на снимку ознаке СН4, идентичне садржине као и на претходном снимку ознаке СН3, само из другог угла снимања, такође уочава да се у 22:50:42, у кадру са леве стране појављује лице које трчећим кораком преко шеталишта одлази у правцу бедема, зауставља се у 22:59:50, на том месту стоји до 23:00:06 (дакле 16 секунди), померајући се корак, два, а да два лица најпре нормалним ходом крећу ка њему, а затим се трчећи удаљавају у правцу бедема.

Дакле, уколико би се прихватила одбрана окривљеног да је само хтео да побегне, по оцени овога суда правилно је првостепени суд нашао да би несумњиво било за очекивати да је окривљени наставио да трчи и на тај начин се удаљи од оштећеног и сведока, те тако избегне поновни сусрет са бројчано надмоћнијим лицима, која су га према наводима његове одбране претходно напала, уместо да се заустави у њиховој непосредној близини од 20-25 метара удаљености, затим стоји у месту 16 секунди и том приликом тим истим лицима показује да има нож, а све у нади да ће они због тога престати да га јуре.

У складу са наведеним правилан је и закључак првостепеног суда да је тако изнета одбрана окривљеног уподобљена изведеним доказима током поступка у намери минимизирања кривице, посебно имајући у виду да окривљени приликом изношења одбране није изјавио да је нож вадио и пре него што се нашао на бедему, те да је предње изјавио тек након што је исто утврђено увидом у CD снимке у списима са ознаком “...”, где се на снимку ознаке “SK5” у времену од 22:05:46 до 22:06:50, уочава пролазак окривљеног бетонском стазом испред “...”, када у левој руци држи предмет слабо уочљивих оштрих ивица, а у десној руци такође предмет, у погледу ког снимка је окривљени сам изјавио на претресу да је у левој руци држао нож, а у десној паклу цигара и да је то његово кретање пре туче која је касније уследила.

Из свега изнетог, и по оцени овога суда, одбрана окривљеног оспорена је доказима изведеним током поступка, због чега правилно првостепени суд исту није прихватио, налазећи да је недоследна и нелогична и као таква за суд неприхватљива.

При томе је правилно првостепени суд нашао да се из целокупног тока догађаја и предузетих радњи од стране окривљеног намеће као једини могући и логичан закључак да умишљај окривљеног није ишао за тим да оштећеног лиши живота, већ да је исти био свестан да задајући оштећеном убод ножем у предео грудног коша, истог може тешко телесно да повреди, а што је и хтео.

При томе је веће првостепеног суда пре свега имало у виду налаз и мишљење судског вештака др Бојане Кеџман, чији исказ је суд у потпуности прихватио као дат у складу са правилима струке, објективно и непристрасно, а која је изјавила да је моменат када су оштећени и његов пријатељ кренули ка окривљеном, код окривљеног довео до пораста већ постојеће афективне напетости, са садржајем афекта страха, да је у тренутку када је сустигнут од оштећеног и његовог пријатеља афекат страха добио карактеристике афекта високог интензитета, те да у таквом стању окривљени врши

деликтну радњу, што даље указује да су његове способности схватања значаја дела, као и могућности управљања поступцима биле битно смањене.

Сходно наведеном, а насупрот жалбеним наводима окривљеног и његовог браниоца, правилно је веће првостепеног суда оценило да је окривљени критичном приликом поступао са директним умишљајем, у стању битно смањене урачунљивости, прихватајући исказ судског вештака др Бојане Кеџман, да су код окривљеног постојали неки негативни фактори који су у претходном периоду утицали да се емоционална напетост повиси и да она траје у континуитету од догађаја дан раније, када је повређен, да је то несумњиво утицало на окривљеног, да је био у страху да му се критичног дана може поновити оно што му се десило претходног дана, али је правилно нашао да предње не утиче на другачије закључивање суда, посебно уколико се има у виду да се постојање свести о забрањености дела утврђује из свих конкретних околности везаних за учиниоца и дело, па како је неуропсихијатријским вештачењем утврђено да је окривљени био битно смањено урачунљив, произлази да му је била очувана способност да схвати значај свог дела.

Изјављеном жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду првостепена пресуда се оспорава и у погледу правне квалификације и то тако што се наводи да се у конкретном случају ради о кривичном делу убиство у покушају из члана 113 став 1 у вези члана 30 Кривичног законика, да по ставу тужиоца сви изведени докази управо потврђују наводе из оптужнице и говоре у прилог чињеници да је окривљени АА са умишљајем покушао да лиши живота оштећеног ББ.

Изнете жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване и по оцени овога суда, првостепени суд је на основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничност стања, не дирајући у сам идентитет оптужбе, чињенични опис и правну квалификацију уподобио резултатима доказног поступка, налазећи да су у радњама окривљеног АА остварени сви битни субјективни и објективни елементи бића кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ, извршеног у време, на начин и на месту, ближе описано у изреци ожалбене пресуде, односно да је окривљени тешко телесно повредио оштећеног и у том смислу није прихватио правну квалификацију јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, којом је окривљеном АА стављено на терет извршење кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ.

Наиме, и по оцени овога суда, докази изведени на главном претресу не пружају поуздан основ за закључак да је окривљени свестан свог дела, чије извршење је хтео, покушао да лиши живота оштећеног ББ, а који став првостепеног суда је потврђен свим изведеним и прихваћеним доказима током поступка.

Дакле, правилно је првостепени суд, приликом одлучивања, поступао у складу са одредбом члана 16 став 4 ЗКП, на основу које суд може засновати своју пресуду само на чињеницама у чију је извесност уверен, као и у складу са одредбом члана 16 став 5 ЗКП, на основу које ће суд, у случају сумње у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, пресудом решити у корист окривљеног.

Имајући у виду наведено, по оцени овога суда, кривица окривљеног не може се

заснивати на претпоставкама и индицијама, нарочито у недостатку непосредних и посредних доказа и објективних околности које би у својој повезаности извесно потврдиле да је окривљени, поступајући са директним или евентуалним умишљајем покушао да лиши живота оштећеног, а тиме и да је извршио кривично дело које му је оптужним актом стављено на терет. Чињеница да је окривљени тешку телесну повреду оштећеном ББ нанео у пределу срца, како је то описано у изреци пресуде, у конкретном случају, по налажењу овога суда, представља чињеницу која, посматрана у контексту утврђеног чињеничног стања, сама по себи не доказује тврдњу тужиоца да је окривљени поступао са намером да оштећеног лиши живота, а такође не потврђује ни чињеницу да је био свестан да убадањем ножа у виталне делове тела оштећеног може доћи до лишења његовог живота, али да је на то пристао, дакле да је поступао са евентуалним умишљајем, како се то неосновано жалбом тужиоца указује.

Наиме, и по оцени овога суда, неосновани су наводи тужиоца да је код окривљеног АА постојала свест да својим радњама може код оштећеног изазвати смртну последицу и да је то довољно за квалификацију кривичног дела из члана 113 КЗ и по правилној оцени првостепеног суда, намера окривљеног, имајући у виду све околности критичног догађаја, ни на који начин није била да оштећеног лиши живота.

Такође, ни теза одбране да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани није могла бити прихваћена као основана, и по оцени овога суда, а с обзиром на утврђено чињенично стање, у конкретном случају нема услова за примену института нужне одбране, о чему је првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде, ценећи одбрану окривљеног АА, дао јасне и за овај суд у свему прихватљиве разлоге.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је првостепени суд све доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, довољно аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 1 Кривичног законика, правилно налазећи да је окривљени критичном приликом поступао са директним умишљајем, јер је био свестан свог дела, чије извршење је хтео, такође правилно налазећи да је окривљени у време извршења кривичног дела био урачунљив, будући да је према исказу судског вештака др Бојане Кеџман окривљени критичном приликом поступао у стању битно смањене урачунљивости, дакле урачунљив, па како није било околности које би искључивале његову кривицу, то га је правилно огласио кривим за наведено кривично дело.

Стога се супротни жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Јордана Таневског, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА,

адвоката Јордана Таневског, и по службеној дужности, поводом жалбе окривљеног АА, којом се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, али не и због одлуке о казни.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 Кривичног законика, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и истима дао адекватан значај када је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору, налазећи да ће се овако утврђеном казном затвора у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква, ни слична кривична дела, те да ће се на овај начин у свему оставрити опште сврха изрицања кривичних санкција и сврха кажњавања, прописане чланом 4 став 2 и чланом 42 КЗ, односно како специјална превенција према окривљеном да убудуће не врши кривична дела, тако и генерална превенција у смислу сузбијања дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да ће се ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, као и да је овако одмерена казна нужна, али и довољна мера кривичноправне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривце окривљеног, околностима под којима је дело извршено, јачини повреде заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама.

Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу строжијег кажњавања окривљеног, као и жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Јордана Таневског, у којој се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу блажег кажњавања окривљеног, оцењени као неосновани.

Такође, правилно је првостепени суд, на основу члана 88 КЗ, према окривљеном АА изрекао меру безбедности протеривање странца из земље, па је окривљени протеран са територије Републике Србије на период од 10 (десет) година, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, имајући у виду природу и тежину учињеног кривичног дела, побуде и начин извршења, а посебно околност да је окривљени већ осуђиван на територији Републике Србије, што све, и по оцени овога суда, у својој укупности указује на непожељност његовог даљег боравка на територији Републике Србије, па је стога жалба браниоца окривљеног и у наведеном делу оцењена као неоснована.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе, али како су исти без утицаја на другачију одлуку, то их није посебно ни образлагао.

Сходно свему напред наведеном, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.**

**Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић